

AZ ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 3043/2022. (I. 31.) AB VÉGZÉSE

alkotmányjogi panasz visszautasításáról

Az Alkotmánybíróság tanácsa alkotmányjogi panasz tárgyában meghozta a következő

v é g z é s t:

Az Alkotmánybíróság a Kúria Kf.VII.40.359/2020/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasítja.

I n d o k o l á s

- [1] 1. Az indítványozó jogi képviselője (dr. T. Tóth Balázs ügyvéd) útján az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLII. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 27. §-a alapján alkotmányjogi panasszal fordult az Alkotmánybírósághoz. Indítványában a Kúria Kf.VII.40.359/2020/9. számú ítélete alaptörvény-ellenességének a megállapítását és megsemmisítését kérte az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében, a XV. cikk (2) bekezdésében és a XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt jogainak a sérelme miatt.
- [2] Az alkotmányjogi panasz alapjául szolgáló ügy lényege az ügyben eljáró bíróságok által megállapított tényállás, az általuk hozott döntések és az indítványozó beadványában előadottak alapján az alábbiak szerint foglalható össze.
- [3] 1.1. Az indítványozó 1996 augusztusától állt közalkalmazotti jogviszonyban a peres eljárásra okot adó munkáltatói intézkedést kibocsátó munkáltatója jogelődjénél, későbbi munkáltatójához a munkáltató személyében beállt jogutódlást követően került szintén közalkalmazotti jogviszonyba 2007. júliusától, főorvosi munkakörben. A honvédelmi alkalmazottak jogállásáról szóló 2018. évi CXIV. törvény (a továbbiakban: Haj. tv.) 2019. január 1-jei hatálybalépését követően az indítványozó munkáltatójánál fennálló közalkalmazotti jogviszonyok honvédelmi alkalmazotti jogviszonnyá alakultak át. Az átalakulást megelőzően a munkáltató a jogviszony folytatásának részleteivel, a juttatásokkal, az illetmény védelmével, a bérfejlesztés lehetőségével kapcsolatosan tájékoztatást bocsátott ki az átalakulással érintett valamennyi közalkalmazotti jogállású dolgozója részére. A vonatkozó tájékoztatás értelmében, amennyiben az érintett munkavállaló az arra nyitva álló határidőn belül az új kinevezés elfogadásáról nem nyilatkozik, vagy a kinevezést az arra nyitva álló határidőn belül nem fogadja el, akkor jogviszonya a Haj. tv. 79. § (1) bekezdése alapján a nemleges nyilatkozattételt követő vagy a nyilatkozattétel elmulasztását követő első munkanappal megszűnik. Ebben az esetben a tájékoztatóban foglaltak szerint – figyelemmel arra, hogy a jogviszony nem felmentéssel, hanem a törvény erejénél fogva szűnik meg – az érintett közalkalmazott felmentési időre vagy végkielégítésre nem válik jogosulttá.
- [4] Az indítványozó ezt követően, 2019. január 1. után is a munkáltató ugyanabban a szervezeti egységében ugyanabban a munkakörben látott el munkát, mint korábban. Új kinevezési okiratát 2019. január 18-án vette át, azonban azt nem fogadta el. A munkáltató 2019. január 21-én kelt „Értesítés jogviszony megszüntetéséről” elnevezésű okiratban az alábbiakat közölte az indítványozóval: „A Haj. tv. hatálybalépésével az e törvény hatálya alá tartozó honvédelmi szervezetnél foglalkoztatott közalkalmazottak közalkalmazotti jogviszonya honvédelmi alkalmazotti jogviszonnyá (Haj. tv. 97. § (1) bekezdés) alakul át. Az új jogviszony létrejöttét alátámasztó kinevezési dokumentumot Ön nem fogadta el, ezért a honvédelmi alkalmazotti jogviszonyát megszüntetem.” Az értesítés tájékoztatta az indítványozót az intézkedéssel szembeni jogorvoslat igénybevételeének lehetőségéről. A szintén a munkáltató által kiadott honvédelmi alkalmazotti igazolás szerint az indítványozó jogviszonya megszüntetésének módjaként pedig a Haj. tv. 97. § (1) bekezdésére utalással a „törvény erejénél fogva” megfogalmazás került feltüntetésre. Az indítványozó ezt követően, 2019. március 1-jétől egy másik egészségügyi intézménnyel közalkalmazotti jogviszonyt létesített.
- [5] 1.2. Az indítványozó ezt követően terjesztette elő keresetét az elsőfokú bírósághoz, amely a kereseti kérelemben foglaltaknak helyt adva kötelezte az indítványozó volt munkaadóját végkielégítés és felmentési időre járó illetmény megfizetésére. A bíróság – értelmezve a Haj. tv. vonatkozó rendelkezéseit – arra a következtetésre

jutott, hogy az indítványozó korábbi közalkalmazotti jogviszonya a törvény erejénél fogva alakult át honvédelmi alkalmazotti jogviszonnyá, minden külön intézkedés nélkül, erre való tekintettel nem volt szükség sem a kinevezés módosítására, sem az érintett által történő elfogadására. A bíróság megállapította azt is, hogy a Haj. tv. nem tartalmaz arra az esetre jogkövetkezményt, ha a volt közalkalmazott a kinevezést nem fogadja el, és nincs olyan jogszabályi rendelkezés sem, amely szerint ebben az esetben a jogviszony a törvény erejénél fogva szűnne meg, továbbá olyan sem, mely szerint a munkáltató által volna megszüntethető a közalkalmazotti jogviszony. Az elsőfokú bíróság rámutatott arra – az értesítő okiratban kimutatható – ellentmondásra is, miszerint az abban foglaltak szerint az indítványozó jogviszonya egyfelől a törvény erejénél fogva szűnt meg, ugyanakkor azt a munkáltató intézkedése is megszünteti, amelyek így egymással ellentétes, egymást kizáró állítások. A törvényszék az értesítő okirat tartalmából és a megszüntetés tényéből arra a következtetésre jutott, hogy a jogviszony megszüntetésének módja nem lehetett más, mint a felmentéssel való megszüntetés, ez esetben pedig az indítványozó a törvény alapján jogosult a végkielégítésre és a felmentési időre járó távolléti díjra is.

- [6] A munkáltató fellebbezése folytán az ügyben eljáró Kúria az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és az indítványozó keresetét elutasította megállapítva, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen rögzítette és azt a Kúria saját döntése meghozatalakor is irányadónak tekintette, ugyanakkor abból a „jogszabályok helytelen alkalmazásával” vont le jogi következtetést. A Kúriai ítéletének indokolásában kiemelte, hogy az a tény, hogy az indítványozó közalkalmazotti jogviszonya a Haj. tv. hatálybalépésével honvédelmi alkalmazotti jogviszonnyá alakult át, a peres felek által sem volt vitatott, így arra a Haj. tv. rendelkezései voltak az irányadók. Az ezen tény alapján alkalmazandó törvény értelmében a végkielégítés és a felmentési időre járó illetmény szorosan a felmentéshez kapcsolódó juttatás, ami csak abban az esetben illethette meg az indítványozót, ha jogviszonya felmentéssel szűnt volna meg. A kúriai ítélet ezt követően utalt arra Haj. tv.-ben foglalt rendelkezésre, amely tartalmazza azokat az esetköröket, amelyek fennállása illetve bekövetkezése esetén a jogviszony felmentéssel történő megszüntetésének van helye. A Kúria döntésében – rögzítve, hogy a Haj. tv.-nek a jogviszony megszüntetését tartalmazó rendelkezései [Haj. tv. 30. § (1) bekezdés] eltérést nem engedő, taxatív, a jogalkalmazó által nem bővíthető kogens jogszabályi előírások – fentiekre utalva és azok alapján megállapította, hogy „[a]z elsőfokú bíróság helyesen vizsgálta azt, hogy a felperes jogviszonyát a munkáltató felmentéssel szüntette-e meg, tévedett azonban akkor, amikor a fenti, a felmentést megalapozó törvényi tényállások meglétét nem vizsgálta, és nem tulajdonított jelentőséget annak, hogy a jogviszonyt megszüntető intézkedés felmentésre utaló tartalmi elemeket nem tartalmaz. Az elsőfokú bíróság pusztán abból, hogy a jogviszony megszüntetése a munkáltató egyoldalú intézkedésével történt, és hogy az értesítő okirat megszüntetésre hivatkozott, tévesen vonta le azt a következtetést, hogy az felmentésnek tekinthető.”
- [7] A kúriai ítélet kitért arra is, hogy – a kereseti kérelem tartalma által megszabott keretekre és korlátokra tekintettel – jelen perben abban a kérdésben nem lehetett állást foglalni, hogy a munkáltató jogszerűen vagy jogellenesen szüntette-e meg az indítványozó jogviszonyát, így csak abban a kérdésben lehetett dönteni, hogy a munkáltató jogviszonyt megszüntető intézkedése felmentés volt-e. Erre nézve pedig a Kúria ítéletében hangsúlyozta, hogy a munkáltató jogviszonyt megszüntető okirata a Haj. tv. 30. § (1) bekezdése szerinti esetkörök egyikét sem tartalmazta, továbbá „abban nem volt a jogviszony felmentéssel történő megszüntetésére irányuló munkáltatói akaratnyilatkozat, vagy más olyan (pl. felmentési idő biztosítására vonatkozó) rendelkezés sem, amelynek alapján az alperes intézkedése – annak tartalma szerint – felmentésnek minősülne”. A Kúria ezen álláspontjának további megalapozásaként és indokolásaként kifejti azt is ítéletében, hogy „[e]zt az értelmezést támasztja alá az is, hogy az alperes már a 2018. december 21-i tájékoztatásában is jelezte: ha az érintett a kinevezést az arra nyitva álló határidőn belül nem fogadja el, jogviszonya nem felmentéssel szűnik meg, az érintett felmentési időre vagy végkielégítésre nem válik jogosulttá”. Tekintettel arra, – állapítja meg végezetül a kúriai döntés – hogy az indítványozó jogviszonyát megszüntető intézkedés nem tekinthető a Haj. tv. szerinti felmentésnek, az indítványozót nem illeti meg sem a felmentési időre járó távolléti díj, sem pedig a végkielégítés.
- [8] 1.3. Az indítványozó ezt követően fordult alkotmányjogi panaszával az Alkotmánybírósághoz. Beadványában kifejti, hogy az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése szerinti tulajdonhoz való joga sérelmét a bírói döntés folytán az okozza, hogy a korábban közalkalmazotti jogviszonyban letöltött évei által megalapozott szerzett joga került figyelmen kívül hagyásra akkor, amikor a módosult tartalmú kinevezésének alá nem írása miatt nem felmentéssel szüntette meg jogviszonyát munkáltatója, és nem fizetett részére végkielégítést. Ebben a körben hivatkozik az indítványozó arra is, hogy „nem ismer olyan esetet, amelyben a jelen ügy tárgyához hasonló tényállás mellett nem felmentés lenne a jogviszony megszüntetés oka a közszférában. Ahol ilyen létezik,

az egyébként alaptörvényellenes szabályozás, de még annak esetén is jár valamennyi végkielégítés a volt egészségügyi dolgozóknak”. Ezt követően az indítványozó ismertet több olyan, a tulajdonjog védelmére és különösen annak korlátozására vonatkozó, a jogi szabályozásra nézve megállapított kritériumokat tartalmazó alkotmánybírói döntést, amely alapján nézete szerint megállapítható, hogy végkielégítés iránti igénye „kétségkívül tulajdoni védelmet élvez, ugyanis (i) évtizedek óta hatályban lévő és (ii) teljesen egyértelmű törvényi rendelkezések alapján járó juttatás”. Az indítványozó állítása szerint a Haj. tv. vonatkozó rendelkezéseinek a kúriai ítéletben tetten érhető értelmezése egyrészt „nem törvényes”, mert a hatálybalépését megelőző időben létrejött több évtizedes jogviszonyba jelent lényeges és előre nem látható beavatkozást, másrészt semmi sem indokolja ennek a jogértelmezésnek az elkerülhetetlenségét, hiszen – megítélése szerint – nincs racionális indoka annak, hogy a honvédelmi alkalmazotti jogviszonynak a munkáltató által közölt, írásba foglalt, egyoldalú jognyilatkozatot ne felmentésnek kellene tekinteni. Az indítványozó álláspontja szerint jogos várománya megvonását, bírói ítélettel történő elutasítását semmilyen más alkotmányos cél vagy alapjog nem indokolja. Az indítványozó ezt követően a jogi szabályozással szemben fejt ki kritikáját rögzítve azt is, hogy „[a] szabályozás teljesen irreleváns módon fosztotta meg az indítványozót a jogos várományát képező végkielégítéstől”, illetve szerinte „megállapítható, hogy nincs megteremtve az a jogi környezet és intézményi garancia, amely a tulajdonhoz való jogot diszkrimináció nélkül működésképpé teszi”. Az indítványozó megítélése szerint a Kúria ügyében alkalmazott jogértelmezése nem egyeztethető össze az Alaptörvény 28. cikkében foglaltakkal.

- [9] A bírói döntésnek az Alaptörvény XV. cikk (1) és (2) bekezdéseivel ellentétes volta, illetve azok tartalmába ütközése alátámasztásaként az indítványozó lényegében ismerteti a vonatkozó – az Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: EJEB) által hozott, illetve alkotmánybírói – döntésekben megfogalmazott, a diszkrimináció tilalmába ütközés lehetőségét felvető jogi szabályozás vizsgálatkor alkalmazandó ún. szükségességi és arányossági teszt lényegét, tartalmát és kritériumait, illetve ennek a kritérium-rendszernek a saját ügyére való alkalmazásával megállapítja, hogy „a támadott rendelkezés ellenkezik az Alaptörvény XV. cikk (1) általános egyenlőségi szabályával valamint a diszkrimináció tilalmát kimondó (2) bekezdésével, mivel egyértelműen hátrányos helyzetbe hozza a honvédelmi alkalmazotti jogviszonyban állókat más közalkalmazottakkal és minden más, azonos (homogén) szabályozási körbe vont, összehasonlítható helyzetben lévő jogalanyokhoz képest, és az eltérő bánásmódnak nincs alkotmányosan igazolható célja, de még e cél feltételezése esetén is bizonyosan aránytalan jogkorlátozást valósít meg”. Az indítványozó ebben a körben megállapítja azt is, hogy „az adott szabályozás” homogén csoportba tartozó jogalanyok között tesz különbséget.
- [10] Az indítványozó nézete szerint az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglalt, a tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát a támadott bírói döntés amiatt sérti, mert az nem tartalmaz megfelelő indokolást, holott a kellő indokolás követelményét több – az indítványozó által az indítványban is ismertetett – EJEB és alkotmánybírói döntés is megfogalmazza. Az indítványozó ezzel kapcsolatos jogsérelmét konkrétan abban jelöli meg, hogy a bírói döntés nem tért ki arra – holott ez egy másik kúriai döntés alapján „kötelező” lett volna –, hogy az indítványozó „jogviszonyának megszüntetése milyen, a törvény által ismert megszüntetési módnak minősül”, az ítélet mindössze azt rögzíti, hogy a perben vizsgált munkáltatói jognyilatkozat nem minősül felmentésnek. Az indítványozó panaszában végezetül amellet érvel ismételtén, hogy a jogviszonyát megszüntető munkáltatói intézkedést csak felmentésként lehet értékelni és minősíteni.
- [11] 2. Az Alkotmánybíróságnak az Abtv. 56. §-a alapján mindenképp azt kellett megvizsgálnia, hogy az alkotmányjogi panasz a befogadhatóság törvényi feltételeinek eleget tesz-e.
- [12] 2.1. Az indítványozó az Abtv. 30. § (1) bekezdésében meghatározott hatvan napos határidőben nyújtotta be alkotmányjogi panaszát. A jogi képviselő meghatalmazását csatolta. A rendes jogorvoslással nem támadható kúriai ítélet az eljárást befejező döntésnek minősül, így vele szemben alkotmányjogi panasz benyújtható. A kérelmező alkotmányjogi panasz benyújtására indítványozói jogosultsággal rendelkezik, érintettsége az ügyben az általa támadott ítélettel lezárt eljárás felpereseként fennáll.
- [13] 2.2. A kérelem a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében felsorolt kritériumoknak részben tesz csak eleget. Tartalmazza ugyanis a) azt a törvényi rendelkezést, amely megállapítja az Alkotmánybíróság hatáskörét az indítvány elbírálására, továbbá azt, amely az indítványozók indítványozói jogosultságát megalapozza (Abtv. 27. §); b) az eljárás kezdeményezésének indokait (a bíróság döntése alapvető jogok sérelmét okozta); c) az Alkotmánybíróság által vizsgálandó bírósági döntést; d) az Alaptörvény sérülni vélt rendelkezéseit

[XIII. cikk (1) bekezdés, XV. cikk (2) bekezdés és XXVIII. cikk (1) bekezdés]; e) indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett döntés az indítványozó álláspontja szerint miért ellentétes az Alaptörvény általa megjelölt rendelkezéseivel; f) kifejezett kérelmet arra nézve, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg a támadott bírósági döntés alaptörvény ellenességét és semmisítse azt meg.

- [14] Mindazonáltal az indítványozó az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével és részben a XIII. cikk (1) bekezdésével összefüggésben, a bírói döntés által okozott jogsérelem indokolásaként egy – a beadványban közelebbről meg nem határozott – jogszabályi rendelkezés kritikáját adja elő. Az Abtv. 27. §-a alapján folytatott eljárásában az Alkotmánybíróság azonban csak a bírói döntés indítványozó által állított alaptörvény-ellenességét vizsgálhatja, jogszabályi rendelkezés erre kiterjedő vizsgálatára ebben az eljárásában az Alkotmánybíróságnak – még a kérelemnek az egyéb, törvényben szabályozott határozottsági kritériumoknak való megfelelése esetén sincs – lehetősége. Az indítványozónak az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdése sérelmét kifejtő indokolása továbbá nem hozható érdemi összefüggésbe a támadott – az indítványozó jogviszonya megszüntetésének minősítésére vonatkozó – bírói döntéssel, arra nézve alkotmányjogilag releváns érvelést nem tartalmaz. Az Alkotmánybíróság jelen ügyben is hangsúlyozza, hogy megfelelő „[i]ndokolás hiányában a kérelem nem felel meg a határozottság Abtv. 52. § (1b) bekezdésében írt követelménynek, annak elbírálására nincs lehetőség {34/2014. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [212]}. Az alkotmányjogi panasz ezen elemeinek vizsgálatára és elbírálására tehát az Alkotmánybíróságnak részben hatáskörének hiánya, részben pedig az Abtv. 52. § (1b) bekezdés e) pontjában írt feltételnek való meg nem felelése miatt nem volt lehetősége.
- [15] 3. Az Abtv. 29. §-a a befogadhatóság tartalmi feltételeként határozza meg, hogy az egyéb törvényi feltételeknek megfelelő alkotmányjogi panasz alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést vessen fel, vagy a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre utaljon. A feltételek meglétének a vizsgálata az Alkotmánybíróság mérlegelési jogkörébe tartozik.
- [16] Az Alkotmánybíróság ezzel összefüggésben emlékeztet egyrészt arra, hogy – amint arra az indítványozó is utal kérelmében – a testületnek részletesen kimunkált és következetesen alkalmazott gyakorlata van az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése tartalmát illetően. Jelen ügy – az indítványozó alkotmányjogi panaszában állított sérelmét és előadott érvelését tekintve – ehhez képest nem vet fel olyan új, alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdést, amely a panasz befogadását és érdemi elbírálását indokolná.
- [17] Az Alkotmánybíróság hangsúlyozza továbbá azt is, hogy a „bírói döntés elleni alkotmányjogi panasz nem tekinthető a bírósági szervezeten belül jogorvoslattal (már) nem támadható bírói határozatok által okozott valamennyi jogsérelem orvoslása eszközének” {3107/2016. (V. 24.) AB végzés, Indokolás [35]}. Az Alkotmánybíróság a bírói döntéssel szemben benyújtott alkotmányjogi panasz intézményén keresztül is az Alaptörvényt és az abban elismert jogokat oltalmazhatja {elsőként: 3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]}. Vagyis az Alkotmánybíróság a bírói döntések felülvizsgálata során is az Alaptörvényben elismert alapjogi követelményrendszer tényleges érvényesülését garantálja. A testület elvi éllel rögzítette azt is, hogy „[a] jogszabályokat a bíróságok értelmezik, az Alkotmánybíróság csak az értelmezési tartomány alkotmányos kereteit jelölheti ki. Ez a jogkör azonban nem teremthet alapot arra, hogy minden olyan esetben beavatkozzon a bíróságok tevékenységébe, amikor olyan (állítólagos) jogszabálysértő jogalkalmazásra került sor, amely egyéb jogorvoslati eszközzel már nem orvosolható. Sem a jogállamiság elvont elve, sem a tisztességes eljárás alapjoga [...] nem teremthet alapot arra, hogy az Alkotmánybíróság a bírói szervezet feletti szuperbíróság szerepébe lépjen, és hagyományos jogorvoslati fórumként járjon el. [...] A bíró bármely ténybeli vagy jogi tévedése nem teszi automatikusan tisztességtelenné az egész eljárást, mivel az ilyen tévedések teljesen soha nem küszöbölhetők ki, azokat az igazságszolgáltatás ma ismert rendszere magában hordozza.” {3325/2012. (XI. 12.) AB végzés, Indokolás [13]–[15]}
- [18] Az Alkotmánybíróság egyik korábbi döntésében megállapította azt is, hogy az „Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése egy processzuális alapjogot tartalmaz, amely elsősorban a bírósági eljárással szemben támasztott eljárási garanciák rendszerét jelenti” {3181/2018. (VI. 8.) AB határozat, Indokolás [42]}. A testület ezzel összefüggésben nem zárta ki annak lehetőségét, hogy a *contra legem* jogalkalmazás kivételes esetben, a bírói jogértelmezés kirívó – alapjogi relevanciát elérő – hibája miatt a tisztességes bírósági eljáráshoz való jog sérelmének a megállapíthatóságára vezessen Mindazonáltal az esetlegesen *contra legem* jogértelmezés és jogalkalmazás önmagában nem alapozza meg az alkotmányellenességet, tehát a pusztán a bírói jogértelmezés állított hibájára alapított alkotmányjogi panaszt – a tisztességes bírósági eljáráshoz való joggal összefüggésben –

- az Alkotmánybíróság érdemben nem vizsgálja {20/2017. (VII. 18.) AB határozat, Indokolás [21]–[29]; 3295/2019. (XI. 18.) AB végzés, Indokolás [37]–[40]}.
- [19] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az indítvány lényegében a Kúria bizonyíték-értékelésének és jogértelmezésének a megváltoztatására irányul egy, az indítványozó számára kedvező tartalmú döntés meghozatala érdekében. Az Alkotmánybíróság azonban ettől mindig következetesen tartózkodott, mivel a tényállás megállapítása, a bizonyítási eljárás lefolytatása, a bizonyítékok értékelése, az ügyben alkalmazandó jog meghatározása, a történeti és a jogi tényállás egybevetése és ennek alapján a szükséges következtetések levonása, a jogszabályok értelmezése a rendes bíróságok hatáskörébe tartozó feladat, amelyet az Alkotmánybíróság nem vonhat magához. Az Alkotmánybíróság feladata nem a rendes bíróságok tény-, illetve jogkérdésekben elfoglalt álláspontjának a felülvizsgálata hanem az, hogy az Alaptörvényben foglalt garanciákból fakadó minimumot a bíróságoktól számon kérje.
- [20] Az Alkotmánybíróság jelen ügy kapcsán, az indítványozónak az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdése sérelmére vonatkozó érveire nézve megállapította, hogy a Kúria reagált az indítványozó által előadott jogi és nem jogi érvekre, és értelmezte az általa meghivatkozott és alkalmazott jogforrásokat. A Kúria ítéletében részletesen, érthetően és világosan bemutatta, hogy milyen tényállás, bizonyítékok és indokok alapján jutott arra a következtetésre és döntésre, hogy az indítványozót jogviszonya megszűnése ellenére miért nem illeti meg a végkielégítés a megállapított tényállás és az alkalmazandó jogi normák összevetésének eredményeként. A támadott ítélet részletesen kitért arra is, hogy az első fokon eljáró bíróság mennyiben és miért vont le téves jogi következtetést az ügy megítélésakor. Az Alkotmánybíróság álláspontja szerint a Kúria a támadott döntését kellő és kimerítő indokolással támasztotta alá: megjelölte, hogy a fellebbezési kérelemnek helyt adó döntését milyen jogszabályi rendelkezésekre alapította, és megfelelő mélységű levezetéssel támasztotta alá azt az álláspontját, hogy a végkielégítés fizetésének előfeltételeként szabályozott felmentésről nézete szerint jelen ügyben azért nem lehet szó, mert az indítványozó jogviszonyának megszüntetése a Haj. tv.-nek a felmentésre okot adó, illetve a felmentést lehetővé tevő, taxatív meg határozott esetkörök egyikébe sem tartozik. A Kúria a vonatkozó bírói gyakorlat ismertetése keretében ítéletében kitért arra is, hogy a jelen ügyben elbírált kereseti kérelem mennyiben tért el az indítványozó által is hivatkozott – egy másik ügyben korábban született – bírói döntést kezdeményező kereseti kérelem tartalmától, azaz a kereseti kérelemben foglaltakhoz kötöttség elve miatt jelen ügyben miért nem foglalhatott állást a Kúria a jogviszony megszüntetésének a jogszerűsége kérdésében.
- [21] Az Alkotmánybíróság erre vonatkozó gyakorlata alapján „[a] bíróságok indokolási kötelezettségéből nem következik a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem az indítványozó szubjektív elvárásait kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása” {30/2014. (IX. 30.) AB határozat, Indokolás [89]}. Az Alkotmánybíróság nem vizsgálhatja továbbá az indokolásban megjelölt bizonyítékok és érvek megalapozottságát, ahogyan azt sem, „[h]ogy a jogalkalmazó helytállóan értékelte-e az eljárásban beszerzett bizonyítékokat és előadott érveket” {3065/2016. (IV. 11.) AB határozat, Indokolás [36]}.
- [22] Önmagában az, hogy az indítványozóra nézve hátrányos, de az egyébként megfelelően megindokolt bírósági döntés érvelését tévesnek tartja, illetve az számára elfogadhatatlan, nem alkotmányossági kérdés, és nem ad alapot a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség kételyének a megállapítására.
- [23] 4. Tekintettel arra, hogy az indítvány nem vetett fel alapvető jelentőségű alkotmányjogi kérdést, illetve nem mutatott rá a bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenességre, az Alkotmánybíróság az indítványt – az Abtv. 56. § (3) bekezdésére figyelemmel – az Ügyrend 30. § (2) bekezdés *a*) és *f*) pontjai alapján visszatartotta.

Budapest, 2022. január 18.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Salamon László
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szabó Marcel
alkotmánybíró helyett

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
tanácsvezető alkotmánybíró
az aláírásban akadályozott
dr. Szalay Péter
előadó alkotmánybíró helyett

Alkotmánybírósági ügyszám: IV/2977/2021.

